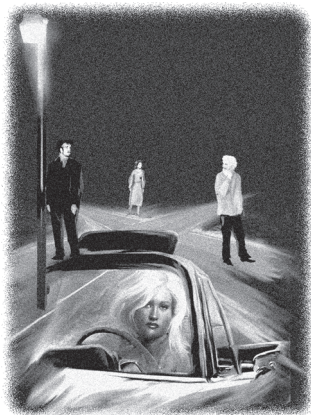

Леся Романчук

Чотири дороги назустріч

Книга перша

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)-444
Р69

Романчук Леся

Р69 Чотири дороги назустріч. Книгаперша.—
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2006.—256с.

ISBN 966-692-849-3

Авторка бестселера “Не залишай...”, що підкорив серця багатьох, знову дивує читачів модерною “love story”.

Дружини і чоловіки, українські, німецькі, американські, сини і дочки, бандити і митники, друзі й вороги — долі їх усіх переплітаються і перетинаються на сторінках нового роману “Чотири дороги назустріч”.

Буде весело і страшно, гірко й солодко, буде кохання і постріли, сльози і радощі, не буде тільки нудно!

Для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)-444

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.

ISBN 966-692-849-3

© Романчук Л., 2006

© Навчальна книга—Богдан, макет,
художнє оформлення, 2006

ДОРОГА ПЕРША

Дощ повис перед лобовим склом непрозоро й темно. Вода застигла довкола суцільна й густа, мов клей, і годі було зрозуміти, звідки б'ють тугі струмені — з чорного, аж не видно хмар, неба, чи підіймаються з невидимих отворів у землі. Довкола стояла стіна, крізь яку навіть потужні фари майже нового “Опеля” не могли пробитися глибше як на метр.

Валя з'їхала на узбіччя, зупинила машину. Аж тепер відчула, як гудуть з утоми руки, як ние затерпла спина, як отвердли мало не у судомі м'язи правої ноги. Ще як удома натиснула на газ, так і летіла через усю країну без зупинок, гнана відчуттям холодних очей за плечима, навіть у стерильній німецькій безпеці і певності не певна того, що хвіст не пасуть якісь незримі, та повні загрози потвори без форми, кольору й запаху. Ні, запах у них був — запах її страху...

“Опель” іще тихо сопів, наче намагався віддихатися після майже лету на межі припустимої швидкості. Хороша, надійна машина. Валентина похвалила себе — що ж, досвід, він і в Африці досвід. І в

Німеччині теж. Навчилася вибирати. Не згірш за будь-якого чоловіка вміла попорпатися у двигуні, послухати його тиху музику і віднайти у ній фальшиву ноту. Нікому не вдавалося всучити їй фуфло. Битих, хай навіть бездоганно відремонтованих, авто не брала. З принципу. Якимось від старенької своєї бабусі успадкованим чуттям потойбічного вгадувала вона у надміру свіжому, на глянец випущеному “Мерсі” пам’ять пережитого колись болю й каліцтва і генетично закодовану схильність до повторного переживання чогось іще більш болючого, і не спокушалася наднизькою ціною. “Тю, дурна баба, — плювалися перепродувачі, — та ж не собі береш! Ще якби собі, то можна зрозуміти. Тачка як тачка. Новісінька. Спихнеш якомусь лоху, хай собі тішиться. А бабла наварити!”

Валя чемно дякувала за “бабло” і відмовлялася. Їй же потім гнати машину через пів-Європи. Сидіти на місці мертвого, можливо, страхітливо спотвореного тіла за кермом, виловлювати отим бабусиним внутрішнім “чую” чийось колишню втому, майже сон, потім мить передсмертного жаху, від якого холодним потом за секунду мокріє чоло, потім удар і політ душі у незбагненне... О ні, труни на колесах нехай купують і перепродують інші, у неї свого страху досить.

Злива не вщухала. Валя увімкнула в салоні світло. Про всяк випадок. Бо хіба ж мало літає цими автобанами напівсліпих і божевільних? Посиділа трохи, глянула на годинник. Майже дванадцята.

Скоро й польський кордон. А заночувати краще тут, в Німеччині. Безпечніше. Дорожче, але безпечніше.

Безпечніше... Де тепер безпечніше, Валя не знала й сама. Безпечно було вдома, біля бабусі. Усюди, де робляться гроші, відчуття холоду поза спиною, мабуть, невід'ємний атрибут процесу. На кожному кроці чекаєш, що на плече ляже важка рука долі чи якихось безіменних узурпаторів її велінь у чорних шкіряних куртках.

Вимкнула світло. Сховалася у темряву. Відчула себе мишкою у нірці.

Хороша, надійна машина. Довкола полощуть трасу і тих небагатьох немудрих, кого лиха година винесла у таку кепську погоду з дому, уперті струмені води, а в салоні — жодної краплі. Герметично, на совість зробили німці тачку.

Валя відчувала себе самотньою іще більше, ніж Ной посеред вселенського потопу. Там хоч було усякої тварі по парі. А вона робить свою небезпечну, хоч і прибуткову, справу сама.

Збоку глянеш — позаздрити можна. Не на полі, не на фермі, навіть не за комп'ютером на погибель очам. Сидить собі отут, у теплі й затишку, у зручному, підігнутому за зростом, ретельно відрегульованому під неї кріслі водія, гарна, немов картинка.

Варто глянути у дзеркало — і от тобі платиново-біле, мов у Мерилін Монро, волосся, щойно вимите і укладене у модну зачіску, ще й стягнуте довкруг лоба за особливим, щоякнайостаннішим,

навмисно для неї вигаданим пискотом модо хусткою, скрученою джгутом. А хустка вам не будь-яка, а з тієї ж тканини, що й костюм. А костюм не будь-який, а з дорогої крамниці. А очі — голубіші за небо. А носик — маленький і рівенький. Акінчик носика трішки дивиться угору і підіймає за собою соковиту верхню губку, тому рот виглядає постійно готовим до поцілунку, і обмаль на світі чоловіків, які б не спокусилися спробувати смак отих рожевих, довірливо м'яких, оманливо найвних вуст. Любімо, браття, правду, обмаль і таких, яким це вдалося з першої спроби...

Її ручки, маленькі, майже дитячі, з дитячими ж таки ямочками, виглядали на кермі не зовсім доречно. Здавалося, вони ніяк не спроможні дати собі раду з таким великим і потужним автомобілем, та враження враженням, а ручки, проте, кермували вправно і навіть без особливих зусиль.

Валентина була трішки “схильна до повноти”, як пишуть у шлюбних оголошеннях, та саме “схильна”, а не повна. Її завжди вважали повненькою, і цей комплекс зайвої ваги засів у ній чи не навіки. “Я потворно товста!” — вирішила колись, майже двадцять років тому, дівчинка-дев'ятикласниця Валя, і відтоді жила, як належить товстій жінці — постійні дієти, масаж, плавання, гімнастика — коли є на це час, і стале, незмінне, позитивне відчуття того, що її забагато. Це враження посилювалося сукнями й костюмами, в які вона, трохи соромлячись своїх розкішних стегон і грудей, ховала тонку

талію і стрункі ніжки. Під цими чудово пошитими, з дорогої тканини, фірмовими балахонами так і хотілося вгадувати коливання укладеного у потворні складки жиру, і уява догідливо й радісно домислювала ці складки, яких, власне, ніколи не існувало в природі.

Немов компенсуючи маленький зріст і далеку від сучасних стандартів довготелесо-сухореброї краси фігуру, справедлива матінка-природа наділила дівчинку Валюшу дивовижною шкірою. Навіть тепер, у майже тридцять п'ять, вона виглядала свіжою, гладенькою, біло-рожевою, немов китайська порцеляна. І жодної зморщечки. Тільки ямки на щоках. Не мало значення, чи спала вона, чи їла, чи упродовж усієї ночі летіла трасою — личко, ляльково-ніжне, чисте, яскраве, наче великоднє яєчко, зберігало свою свіжість і чистоту.

Валя провела долонькою по щоці. Цей дотик повернув її з якогось нереального світу, з відчуття маринованого огірка у скляній консервній банці, до “правди життя”.

А правда у тому, що все у неї “чікі” — класно, добре, майже ідеально. Усі подруги, колишні і теперішні, заздять, хто біло, хто чорно, хто фіолетово — рідко кому так щастить. У наші часи суцільної бідності, мало не жебрацтва, Валентині вдалося випірнути із прокислого борщу, в якому варилися, забувши смак м'ясного бульйону, висохлі від злиднів, немов морквини, її однокласниці і розпухлі на макаронах не згірш від пузатої бурячини самот-

ні, вже раз чи двічі розлучені однокурсниці, де-не-де траплялися зів'ялі, мов бараболя на весну, особини чоловічої статі, додаючи такий-сякий смак вариву, і зрідка, зовсім зрідка траплялися у непривабливій на колір, а тим паче на запах, ющці перчини чорнооких щасливчиків, тих, кому пощастило зачепитися за хвіст удачі. Валі теж пощастило. Вона зачепилася. Знав би хто-небудь, чого коштувало їй зачепитися за довгий, слизький, колючий, шорсткий і гострий хвіст отієї птиці, котру називають птахом щастя. Ой і хвіст у неї, ой і хвіст...

Поглянула на свої маленькі ручки, відшукуючи сліди ран від хвоста. Не видно. А не видно — то ніхто й не повірить. Бо все у неї “чікі” — вбрана, взута, в теплі, не мокро, не дме.

От тільки сидить вона отут сама-самісінька, немов космонавт у кораблі. Чи у підводному човні. Завертілася десь далеко пісенька “бітлів”: “Yellow submarine, yellow submarine...”. А чим її срібного кольору “Опель” не жовтий підводний човен? Здалося навіть, що авто тихо погойдується на невидимих хвилях. Тепло, тихо, затишно, зручно, навіть пахне не бензином, а хорошим, якісним німецьким відсвіжувачем повітря... Чому ж їй так самотньо, так пронизливо гірко уцьому вигідному, свіжокондиціонованому раю?

Чим вона, дівчинка Валюша, з її дитячими ручками, з її крихтливими, тридцять п'ятого розміру, ніжками, з її світлими голубими очима не догодила цьому життю? Чому воно дало їй усе... Ні, гальмуймо, не дало. Воно взагалі нікому нічого само не

дає. Хіба трон принцу за правом народження. Все інше усім іншим у нього потрібно відбирати, видирати з кігтів, виривати з пащі у шаленому дво-бої. І Валюша відібрала, видерла, вирвала. Оцими маленькими ручками. Скільки змогла, стільки й відібрала, видерла, вирвала. Скільки змогла і що змогла. Але вона має те “щось”, що відібрала, видерла, вирвала. У неї є квартирка, невелика, але власна, чудово умебльована, вилизана, вичищена, її дім, її фортеця, де вона почувається господинею, де кожен стілець, кожна плитка на стіні у ванній, кожен флакон із шампунем на полиці сповнює гордістю — я це зробила! Я зробила це сама! Я створила це з нічого, з порожнього місця, власними руками! Оцими маленькими, майже дитячими ручками...

У мене є все — квартира в Україні, у невеличкому, але наймилішому з усіх міст світу Тернополі, квартира в Німеччині, у невеличкому, гарному, за-тишному, але нелюбому Норштадті. Є машина. Своя, майже нова, “Ауді”-вісімдесяточка, такого ж, як і “Опель”, срібного кольору, така ж кругленька, зграбна, доглянута, вимита і блискуча, як сама господиня. Є шафа, повна гарних, нових, фірмових і пошитих на замовлення речей. Є гроші. Не мільйони, звісно, та цілком достатньо, щоб жити, не відмовляючи собі у необхідному, смачно їсти, м’яко спати, весело проводити вільний час, подорожувати. Є своя справа, є можливість ці гроші заробити. А, є ще чоловік! Зовсім забула. Є чоловік, німець. Справжній німець. Отто Даугель. І вона сама —

фрау Даугель. З німецьким паспортом, усе законно, як годиться. Щоб він пропав, той паспорт, той Отто, той Норштадт і її фантазія вийти заміж за іноземця.

Дощ потроху вщухав. Вже не суцільна стіна стояла довкола, а звичайні дощові, хоч і великі, краплі падали, прокреслюючи доріжки на лобовому склі, і стукотіли по даху машини.

Цей лагідний стукіт нагадав дитинство, бабусину хату, вікно з гаптованими мережкою фіраночками. Маленькою Валюша так любила сидіти край вікна і слухати, як стукають знадвору краплі дощу, як стікає по ринві вода, як шелестить листя у саду, шелестить лагідно й задоволено, немовби його перебирають чийсь мокрі пальці.

А ще Валюша любила слухати, як бабуся читає товсту книгу із поживкими сторінками. Вона мало розуміла із цієї книги, та саме оці незрозумілі слова й западали в душу, залишаючи у ній щось таємниче й принадне.

А ще Валюша чекала маму. Чекала довго. Мама й тато приїздили нечасто. Завжди привозили багато подарунків — нову сукеночку чи светрик, черевички, іграшки, велику торбу цукерок. Мама працювала продавцем у магазині, діставати “дефіцит” було її професією. Тато, “простий інженер”, з маминих слів, крутився як міг, та заробити копійку не вмів, таким уже вдався. Тато щоразу обіцяв, що вони от-от заберуть Валюшу від бабусі. І Валюша вірила.

Дівчинка виглядала доглянутою, гарно вбраною, на задрість усім подружкам, завжди мала цукерочку

після вечері чи справжнє, з магазину, печиво. Мама з татом дбали про неї, любили, купували все, що вона просила, і навіть більше. Та чомусь не поспішали забирати додому, до міста.

— Та нехай іще рік побуде! Тут у вас, мамо, таке повітря, така травичка, свіже молочко! Бачите, яка наша Валюша здоровенька, повненька? Як пончик! Просто кров з молоком! А наші міські діти? Просто скелети якісь ходячі! Та й хата наша, татком покійним збудована, — кімнати гарні, великі! А ми в отій комірчині ледве животіємо, товчемося одне на одному, повернутися ніде! От дадуть квартиру — тоді заберемо вас до міста!

Спершу чекали квартири (“Та куди ж ми, мамо, з дитиною на шістнадцяти квадратних метрах!”). Потім робили ремонт (“Якби ж ви знали, мамо, який то клопіт! То фарбуємо, то лакуємо! Дитина задихнутися може!”). Потім обставлялися (“Та Валюші й спати ніде! От купимо диван — тоді!”). А потім у мами почав рости животик, вона почувалася дуже зле, часто лежала в лікарні і, звичайно ж, не могла й думати про старшеньку.

Якось непомітно Валя пішла до школи. До сільської, тієї, де бабуся, Варвара Федорівна, працювала вчителькою.

— Ой, мамо, бачите, як усе добре складається! Вас тут усі знають, шанують, і наша Валюша доглянута — разом до школи, разом додому. А я з маленьким Миколкою ледве собі раду даю, так мені важко, так важко...